

Monte Rosa (24.7. do 27.7.2016)

Alagna Val Sesia – Rifugio Gnifetti – Rifugio Margherita

(fotografije: Milan Mlakar in Zdenka Mihelič)

Jugo-vzhodna stran Monte Rose. Pogled od jezera Maggiore (foto Wikipedia)

Dufourspitze 4,634 metrov; Dunantspitze 4,632 metrov; Grenzgipfel 4,618 metrov; Nordend 4.609 metrov; **Zumsteinspitze 4,563 metrov; Signalkuppe 4.554 metrov; Parrotspitze 4.432 metrov; Ludwigshöhe 4,341 metrov;** Corno Nero (Schwarzhorn) 4,322 metrov; **Vincentpyramid 4,215 metrov; Balmenhorn 4.167 metrov;** Giordanispitze 4,046 metrov. *(vir Wikipedia)*

V okviru priprav in aklimatizacije za vzpon na 5.610 m visoki Damavand v Iranu, smo se odpravili Simon, Zdenka in jaz, na ledeniško turo v pogorje Monte Rose. Začetek vzpona je bil v idilični alpski vasici Alagna v dolini Valsesia. Do tja je iz Kočevja približno 7 ur in pol. S sistemom žičnic smo se povzpeli na višino 3.200 na Punta Indren. Od tu smo se preko ledenika in skal povzpeli do Koče Gnifetti na višini. 3647 m. Dve urna tura je potekala v soncu, megli, dežju, snegu in na koncu tudi v sodri.

Zato pa je naša tura, naslednji dan, potekala v krasnem vremenu s čudovitimi razgledi. V načrtu smo imeli osvojiti okoliške štiritisočake in nato povratek in še eno spanje v koči Gnifetti.

Do sedla na približno 4.000 m smo prispeli v dobri uri in pol od tu se je odcepila pot prot vrhu Vincent piramide z nadmorsko višino 4.215 m. Obvezno slikanje in nato spust ter nadaljevanje proti naslednjemu cilju 4167 m visokem skalnem osamelcu, ki je nekako štrlel iz snežne planjave. Plezanje proti vrhu je potekalo z derezami po zoprnih granitnih skalah, v pomoč pa je bila kar zajetna ladijska vrv. Kmalu smo pri tri in pol m visokem bronastem Jezusu odrešeniku. Nekoliko nižje stoji lepo opremljen bivak z osnovno opremo in hrano za osnovno preživetje. Spomin se je hitro vrnil v francoski bivak Vallot, kamor smo se zaradi slabega vremena, zatekli na povratku iz Mt. Blanca. Tu smo prebili dva dni in dve noči na temperaturi pod ničlo, osnovna oprema (odeje, voda, hrana,...) pa so bile zaklenjene v posebnem prostoru z vrati na kodo.

Z vrha si ogledujemo naslednji morebitni cilj 4.322 m visoki Schwarzhorn (Corno Nero) na katerem stoji kip Jezusove matere Marije. To je nekakšen dvojni kamniti osamelec, s precej strmim ozebnikom proti vrhu. Spustimo se navzdol, krenemo naprej in se povzpemo do izhodišča. Opazujemo par, ki se spušča in vidimo, da je spust v ledeniškem stilu z dvema cepinoma in obveznim varovanjem. Ozebnik je v celoti poledenel. Vzpon pustimo za naslednjič in se napotimo naprej. Po ozkem, mestoma precej strmem grebenu, se vzpenjamo proti naslednjem štiri tisočaku 4.341 m visokem vrhu Ludwigshöhe. Na zasneženem vrhu je komaj kaj prostora za slikanje in še sreča, da smo sami. Ozremo se še proti naslednjem vrhu 4.432 m visokem. Parrotspitze. Spustimo se z vrha in se na križišču odločimo, da ga pustimo za naslednjič. Odločitev je še lažja, saj so se iz doline dvignile megle in kmalu zakrile okoliške vrhove. Spust do kočice Gnifetti je potekal dokaj hitro, poznale so se povišane temperature, sneg je bil mehak in mestoma je bil otežen prehod preko ledeniških razpok.

Drugi dan je zopet čudovito vreme. Okoliški vrhovi so že žareli v soncu, po gazi navzgor pa množica pohodnikov. V koči nas je prespalo 170 in vsi smo krenili na pot. Do sedla smo hodili skupaj nato pa so se skupine razdelile proti posameznim ciljem; Proti Lyskamu, Vincent piramidi ipd. Naš cilj je bil na koncu poti na 4.563 m visokem Zumsteinspice in v koči Regina Margherita na 4554 m visokem Signalkuppe kjer smo imeli rezervirano spanje. Vzpon je potekal odlično, sneg ravno prav trd, temperature nekoliko pod ničlo, veter zmeren, razgledi pa za bogove. Hodimo pod vrhovi, ki smo jih osvojili prejšnji dan in pridemo nad ledenik, ki se spušča na švicarsko stran proti Gornegratu. Iza Lyskama so se prikazali švicarski velikani v Peninskih Alpah. Na levi mogočni Matterhorn poleg njega Dent Blanche, verigo zaključuje mogočni Weisshorn. Tu se priključi pot, ki pride na sedlo od kočje Monte Rossa Hutte na švicarski strani. Na levi se odpre pogled na skalnati Dofourspitze, ki je z 4.634 m za MT. Blancom drugi najvišji vrh Evrope, če izvzamemo Kavkaz. Daleč pred nami pa na zasneženem grebenu kočja Regina Margherita. Nadaljujemo po gazi in čez dobro uro pridemo na razpotje. Krenemo levo proti 4563 m visokemu Zumsteispitze na katerega se povzpemo po ozkem dokaj strmem grebenu. Zadnji del je kamnit, ki pa ne povzroča posebnih težav. Na zasneženem vrhu nas pričaka kipec Marije, pot pa se nadaljuje v smeri Dofourspitze in Nordenda. Mi pa se le poslikamo in se počasi spustimo do razpotja in naprej proti vrhu Signalkuppe in v kočjo. Pot nam je vzela slabe pol ure in po zadnjem precej strmem delu smo pred kočjo. Ta je dosegljiva samo s te strani, drugod pada strmo navzdol, z vzhoda celo navpično, po moji oceni 1000 m navzdol.

Spanje na taki višini je lahko problematično, nam pa se pozna, da smo že kar aklimatizirani in nimamo večjih problemom s spanjem. Pri nekaterih ostalih smo videli kar nekaj težav z višino, glavoboli bruhanje, težave z dihanjem in podobno. Še dobro, da imajo v koči stalno medicinsko oskrbo.

Drugo jutro zopet lepo vreme. Na zahodu žari v soncu Matterhorn, pod kočjo žarijo stene, ki padajo strmo v dolino. Še zadnje slikanje pred kočjo in v lepem nekoliko vetrovnem vremenu se spuščamo nazaj proti koči Gnifetti. Tam poberemo stvari, ki smo jih tu pustili in se mimo kočje Mantova spustimo do zgornje postaje žičniškega sistema in okoli ene ure popoldne smo že v dolini in pri avtu. Pot do doma je trajala kar devet ur in pol z minimalnimi postanki. Poznal se je delovni dan in promet v okolici Milana je, kljub šestpasovni cesti, potekal po polžje. Podobno je bilo tudi pri Benetkah. Kljub vsemu nam je pot kar nekako minila, saj smo bili še polni adrenalina po uspešni turi. *Milan M.*

[Več fotografij...](#)